

Sygn. akt VU 1030/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Wiesława Kruczkowska

Protokolant Marta Sokółowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2013 roku w Białymstoku

sprawy **E. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania **E. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

z dnia 28 maja 2012 roku,

Nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i uznaje E. P. za częściowo okresowo niezdolną do pracy oraz przyznaje jej z tego tytułu rentę od 01 sierpnia 2012 roku na okres do 31 lipca 2013 roku;

II. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 1030/12

UZASADNIENIE

E. P. złożyła odwołanie od decyzji (...) Oddział

w B. z dnia 28 maja 2012 roku o odmowie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania w odpowiedzi na odwołanie, bowiem komisja lekarska nie stwierdziła u odwołującej się niezdolności do pracy.

Na rozprawie pełnomocnik organu rentowego pozostawił decyzję do uznania Sądu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 20 marca 2012 roku E. P. złożyła do ZUS wniosek

o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zarówno lekarz orzecznik jak i komisja lekarska ZUS nie uznali wnioskodawczyni za niezdolną do pracy. W okresie

od 29 listopada 2010 roku do 29 maja 2011 roku E. P. pobierała zasiłek chorobowy, a od 30 maja 2011 roku do 23 maja 2012 roku świadczenie rehabilitacyjne.

Odwołanie było zasadne.

Jakkolwiek biegli sądowi z zakresu neurologii, gastrologii i rehabilitacji medycznej w opinii podstawowej z 25 lipca 2012 roku i uzupełniającej

z 22 września 2012 roku oraz biegły z zakresu reumatologii w opinii

z 24 października 2012 roku nie stwierdzili u odwołującej się niezdolności

do pracy, to jednak ostatecznie biegli lekarze neurolog, gastrolog i rehabilitant zmienili swoje orzeczenie, uznając skarżącą za częściowo niezdolną do pracy zarobkowej na okres od 01 sierpnia 2012 roku do 31 lipca 2013 roku (k:85-87). Biegli po ponownym badaniu odwołującej się w dniu 28 listopada 2012 roku oraz po dokonaniu oceny dotychczasowej i nowo złożonej dokumentacji medycznej rozpoznali zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z dyskopatią wielopoziomową, z objawami korzeniowymi rozciągowymi, z upośledzeniem funkcji układu ruchu, stan po leczeniu dyskopatii szyjnej na poziomie C5/C6 w dniu 01 sierpnia 2012 roku, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii szyjnej i kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego – stabilizacja tranpedicularna L1-L4, zespół jelita drażliwego, chorobę Hashimoto, dnę moczanową. W badaniu MRI kręgosłupa widoczne są zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią wielopoziomową. W badaniu przedmiotowym stwierdza się również objawy korzeniowe rozciągowe dodatkowo, ograniczenie zakresu ruchów kręgosłupa szyjnego i L-S. wnioskodawczyni w sierpniu 2012 roku była operowana z powodu dyskopatii szyjnej. Operacja nie przyniosła oczekiwanych rezultatów i nadal utrzymuje się zespół bólowy kręgosłupa i kończyn. Zdaniem biegłych wnioskodawczyni wymaga w dalszym ciągu leczenia neurologicznego i rehabilitacji. Nie może wykonywać pracy fizycznej oraz pracy w jednej pozycji ciała, szczególnie siedzącej. Powyższą opinię należało uznać za wiarygodną, bowiem biegli zmienili swoje stanowisko orzecznicze po ponownym badaniu odwołującej się i wszechstronnej ocenie istniejącej dokumentacji medycznej. Zmianę orzeczenia szczegółowo i przekonująco uzasadnili.

Biegli lekarze wydający tę opinię są specjalistami w swoich dziedzinach oraz z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującej się.

Strony ostatecznie nie kwestionowały opinii.

Należało zatem orzec jak w pkt I sentencji wyroku zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 kpc.

W pkt II sentencji rozstrzygnięto na zasadzie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o prawie do renty, bowiem ustalenie uprawnień skarżącej nastąpiło dopiero po przeprowadzeniu obszernego postępowania dowodowego oraz po ponownym badaniu i ocenie zarówno dotychczas złożonej oraz nowej dokumentacji medycznej.